

Mere end 25 % arbejdsløse i Spanien og Grækenland¹

Kun tysk kapital og arbejdskraft lever i øjeblikket op til den model, der er lagt til grund for institutionaliseringen af den monetaristiske monetære union. Der ligger her nogle realitetsprincipper bag kvalificeringen af distinktionen mellem egnede og uegnede, som man forsøger at ophøje til naturlov. Men de herskendes orden er ikke udtryk for naturens højere retfærdighed og nødvendighed. Man adlyder først og fremmest kun sig selv!

Indhold

Hvad er spørgsmålet?.....	2
Vindernes perspektiv	2
Tabernes manglende perspektiv.....	3
Arbejdsmoral.....	3
Historiens unødvendige nødvendighed.....	4

Grundstrukturen i den matematiske model, den i øjeblikket mest anvendte økonomiske model, nemlig DREAM-modellen², er uanstændigt simpel, primitiv og lige så lidt intellektuelt forpligtende som den er nøgen og formel i sin korte udgave:

$$\mathbf{M} \times \mathbf{V} = \mathbf{P} \times \mathbf{Y}$$

M = Pengemængde (betinges af pengepolitik, udlånspolitik, inflation i priser på kapital).

V = Omsætningshastighed (betinges af pengemængde, befolkningssammensætning, økonomisk og mental mæthed (lykke = nedsat omsætningshastighed)).

P = Pris (betinges af efterspørgsel og udbud).

Y = Produkt: Funktion af de andre faktorer, det ultimative mål for mening internt hos den herskende ordens økonomiske præsteskab.

¹ http://economia.elpais.com/economia/2012/10/26/actualidad/1351234757_130837.html

² <http://www.dreammodel.dk/>
https://www.google.dk/search?sourceid=navclient&hl=da&ie=UTF-8&rlz=1T4ADRA_daDK453DK453&q=site%3Aarbejdsforskning.dk+markedsfundamentalisme

For ligningsmæssigt at komme til Y, så må Y isoleres på den ene side af lighedstegnet i denne primitive ligevægtsmodel. Det er i matematisk forstand ”lige=gyldigt” hvilken side det sker på.

Vi kan skrive: $((M \times V)/P = Y) = (Y = (M \times V/P))$ (forskellen er den samme).

Grundstrukturen virker i forsøget på at diskriminere mellem hvad der har krav på realitet, og hvad der ikke har. Ved at fodre modellen med tal for de forskellige værdier, kommer den af egen nødvendighed frem til et resultat. Ligevægten indtræffer på modellens betingelser. Og der kan skrues på variablerne i en uendelighed.

Hvad er spørgsmålet?

At sejre på markedets betingelser, eller ikke at sejre på markedets betingelser!

Det er spørgsmålet!

Distinktionen er den semantiske grundstruktur i den markedsfundamentalistiske orden, sådan som den lever i det politiske system, i de kommercielle medier og på arbejdsgiversiden af det markedsorienterede samfund. Resten af det moderne samfund har på mange måder overtaget mønsteret i sin selvbeskrivelse. Det er den herskende ideologi, de herskendes herskende ideologi.

Ikke bare er det økonomiske system og markedet i sig selv ophøjet til at være det egentlige realitetsprincip i den moderne vestlige verden, men det er kun visse sider af dette marked, der konkretiserer og inkarnerer indholdet i den snævre form for markedsfundamentalistisk ideologi, som er lagt til grund for de herskendes tanker, den herskende ordens erfaring. Alle andre er bare mere eller mindre frivillige ofre for skemaet.

Vindernes perspektiv

Der er nogen, der er mere glade for denne orden end andre. Det er dem, der figurerer højest i den form for selvbeskrivelse, som falder i strukturen. Tysk økonomi og den ultraliberale monetaristiske monetære union optræder i ophøjet enhed som både dommer og tiltalt i den proces, som udviklingen gennemløber i øjeblikket³. Det styrer selvbeskrivelsen.

Samtlige medier har også her til lands travlt med at hævde udviklingens retning som udtryk for selve nødvendigheden, naturloven, det hvor ud fra alt lader sig udlede, forklare og legitimere. Det ligger i sagens natur, at der er tabere, arbejdsløse, bistandsklienter, natur (der er alt for forgængelig i forhold til fremskridtet, dvs. klimaet, arternes forsvinden, jorden, luften, vandet, dvs. alt andet end de ifølge sig selv økonomisk succesfulde). Hvor der handles, der spildes.

³ <http://da.wikipedia.org/wiki/Tyskland#.C3.98konomi>

Tabernes manglende perspektiv

Kun hvis man formår at forkaste den herskende ordens drømmemodeller, monetarismen som målestok for værdighed og selvværd, vil fx folkene i Spanien, Grækenland, Portugal, Italien, Irland være i stand til at genvinde den social funktion, det selvværd og den værdighed, som man trods alt har haft ind i mellem op gennem Europas historie.

Arbejdsmoral

Disse sydeuropæiske lande har altid haft lavt hængende frugter lige ved hånden, hvor man i det højtyske har været tvunget til at gemme sig bag tykke mure mod vinterkulden, slæbe vinterforråd til i de få varme måneder af året og gå rundt pakket ind i uld og hør, hvor man syd på kunne nyde frugterne, hinanden kun letpåkledt, den gode vin og siestaens cikadesang. Livet var et stort offerritual i det nordeuropæiske land med den protestantiske arbejdsmoral⁴, hvor sydeuropæerne aldrig har set det som en ære, end sige nødvendighed, at gøre i dag, hvad man kunne vente med til i morgen. Sydfrugterne hang der jo stadig i morgen, og hvis ikke, ja så var der vokset nogle nye ud i overmorgen.

Tyskerne har altid arbejdet hårdt for føden. Deres ledere overgik kun hinanden i forsøget på at lovprise arbejdere og bønders hårde indsats. Magten lå i at indsmigre sig hos det arbejdende og selvopofrende segment, dvs. i at holde dem fast i positionen og svinge sig op ved deres frugter. Det var der så også nogle der lærte sig, for på den måde at slippe for selv at lave noget.

De arbejdsomme har altid haft svært ved at affinde sig med, at andre bare levede det gode liv, uden afsavn og unødige offerritualer eller deltagelse i sceneriet. Arbejdsetikken er altid blevet hævdet stadigt hårdere i takt med de afsavn, som offerritualerne har ført med sig. Frygten for at måtte indrømme det unødvendige i ritualerne har altid medført, at de traditionelt orienterede har holdt så meget mere fast i ritualerne. Mistanken om at offeret var overflødigt, eller at et andet liv var muligt, stod som de hårdt arbejdendes dårlige samvittighed, angsten for at måtte indrømme, at de ofre, som man havde bragt, dybest set var overflødige. Frygten, for at måtte indrømme at offerritualet dybest set var overflødigt, har altid afstedkommet en endnu mere fanatisk insisteren på dets gentagelse.

Pligt, skyld og soning var orienteringsmønsteret bag den protestantiske arbejdsmoral. Lysten og dens tilfredsstillelse var fortrængt til det ubevidste, den dårlige samvittighed, kollektivt ubevidste. Evnen til at leve blev fortrængt med evnen til at gøre sig nyttig. Frygten og angsten for at skulle indrømme, at det hele havde været spildt tog til i takt med at alt gik til i offerritualet. Til sidst var det hele så frygteligt at være vidne til, at ingen ville kunne tåle indrømmelsen af, at dette gigantiske præstationsræs, dette gigantiske sakrale domæne, Hitlers ultra effektive samfund, bare var et stort overflødigt blodbad og spild af humane og naturligt givne ressourcer.

⁴ http://da.wikipedia.org/wiki/Max_Weber

Alt det forfærdelige skete under højtidelige løfter om tusindårsrigets komme⁵. Lønnen skulle gives den flittige, blev der sagt fra første færd. Og nu ser det igen ud til at de flittige, de arbejdsomme tyskere skal arve jorden, dvs. lægge den øde, sådan som vi ser i oplandet til det sejrende overmenneske højt mod nord.

De bedst egnede ser endnu en gang ud til at have sejret ad helvede til i kraft et økonomisk politisk system, denne gang bygget op om den protestantiske arbejdsmoral kombineret med Milton Friedmans Monetarisme⁶, institutionaliseret og inkarneret i EU's formelle samfundsstruktur, konkretiseret med tyskerne i rollen som unionens kreditorer og alle andre i rollen som skyldnere, debitorer.

Historiens unødvendige nødvendighed

Det er besynderligt, som historien er i stand til at gentage sig selv. Og det er besynderligt at de professionelle italesættere over alt i det danske mediebillede kun kan lovprise ordenen, bekræfte udviklingen som nødvendigheden selv, for på den måde at gøre sig det bekvemt, dvs. for at kunne leve med den.

Unionen er en skændsel for livet i Europa. De kommercielle medier ved det, men holder fast i deres magt, den herskende orden og dens patetiske forsøg på at legitimere den ekstremt destruktive udvikling, som især kapitalinteresser og andre økonomisk højtflyvende nyder godt af på bekostning af dem, der taber og beskrives som mindreværdige i kraft af den herskende ordens semantiske ramme.

Jeg synes, at det er beskæmmende, at man er nødt til nærmest pr. automatik at blive til ekstremist i forhold til den italesatte orden, ved at modsige den.

Men læg mærke til, at denne uge bød på ny rekord, hvad arbejdsløshed i Spanien angår. Grækenland ligger i koma. Portugal, Irland og Italien har gigantiske sociale og økologiske problemer. Og det eneste, som bliver anbefalet fra ECB, EU-kommissionen, alle slags regeringschefer, IMF, Verdensbanken, osv. er uanet statshjælp til en finansiell sektor, hvis værdier er rene inflationsværdier uden praktisk og konstruktiv betydning for de virkelige menneskers dagligdag. Og det som man prædiker for de mange tabere, det er afholdenhed, offervilje, tilbageholdenhed osv. !

Tænk sig, at verden lader denne surrealistiske finansindustri fremture med en beskrivelse af vindere og tabere, hvor den selv er på offentlig forsørgelse, men netop beskrives som vindere, i en verden hvor natur og mennesker lader sig slavebinde af det omvendte billede på årsag og virkning.

De danske medier taler meget om ytringsfrihed. Men hvad bruger de den dog til? Tænkefriheden har de jo altid haft!

⁵ <http://archive.org/details/TheVictoryOfFaithsiegDesGlaubens>

⁶ <http://en.wikipedia.org/wiki/Monetarism>

Mvh. Steen
Odense d.28/10 2012